

MEGHÍVÓ

A Nemzeti Fórum 1956-os Munkacsoportja
szeretettel várja

2007. december 4-én (kedden) 18.00 órára

a Szövetségesek Háza (Budapest, VIII. kerület, Szentkirályi utca 18.) Lovag-termébe

emlékezve az 1956. december 4-ére szervezett néma nőtüntetésre

18.00–18.22:

„... Amikor az óra 11-et mutat, induljatok...!”

Filmballada az 1956 decemberében rendezett nőtüntetésről

(2005 – rendező & producer: **Kínyó Ferenczy Tamás**, ff, magyar dokumentumfilm, 22 perc; *Art Opus*,
fk.: **Ferenczy Erika**, o.: *Nádorfi Lajos*, v.: *Uchlaczki Lilian*, gyy.: *Pacsay Gábor*, n.: *Lázár Csaba*, z.: *Cronos*)*

Az 1956. december 4-i nőtüntetés a forradalom egyik utolsó nagy eseménye volt.

A sötét ruhás, négyes sorokban, egy-egy szál virággal haladó, néma asszonyok
a Hősök terére érve elhelyezték virágaikat az Ismeretlen Katona sírjánál.

A Rádió felhívását vidéken is sok nő követte.

Sokakat meghurcolták a tüntetésen való részvételük miatt.

„Gyászolni se lehetett, csak lopva. Sírni se lehetett” – emlékezik egyikük.

„Magyar Nők!

Magyar Lányok, asszonyok!

Most rajtatok a sor!

Amikor az óramutató 11-et mutat, induljatok a Hősök terére!

Emlékezzetek hős halottainkra!

*Tegyetek egy szál fehér virágot a terek és utcák frissen hantolt sírjaira, apáitok, férjeitek és fiaitok közös nyugvóhelyeire,
e végtelenre nyúlt temetőben...”*

Így szólt a felhívás a magyar forradalom lapjában, a „Élünk”-ben.

Az 1956. december 4-i nőtüntetés **Gáli József** és **Obersovszky Gyula** írók ötlete volt.

Az „Élünk” szerkesztői és szerzői szervezőmunkájának köszönhetően a szovjet invázió hó-fordulóján,

a forradalom áldozatairól több ezren, főleg nők emlékeztek meg,

akik feketébe öltözve, kezükben fehér virággal, némán a *Hősök terére* vonultak – volna...

A karhatalom – szovjet katonai erők segítségével azonban –

feloszlatta a méltóságteljes gyászünnepséget, még az *Andrássy úton*.

A forradalom leverését követő néhány hét és hónap számos tüntetése, demonstrációja közül

kétségkívül a női gyásznap volt a legmeghatóbb, látványában a legszebb.

Az ország számos városában összegyűlt több tízezer asszony némán, feketében gyászolta az elesett hősöket.

A résztvevők közül többet börtönbe zártak.

Néhány idős asszony Budapesten és vidéken felidézi ezeket a napokat.

2006. 11. 22–24. között a *Lakiteleken* tartott *Kistérségi és kisközösségi televíziók filmszemléjén*
– az 1956-os magyar forradalom és szabadságharc emlékére rendezett fesztiválon – **elnyerte a fődíjat!**

Bemutatták: a **13 nap remény – 1956-os dokumentumfilmek fesztiválján (Bp., Puskin Mozi, 2006. 11. 27–29.)**

*** E filmet 2007. december 4-én 14.55-kor tűzte műsorára a Duna Televízió!**

AZ EMLÉKEZÉS NAPJÁN A MAGYAR FORRADALOM LAPJA

„MAGYAR ANYÁK! MAGYAR LÁNYOK, ASSZONYOK!”
 „MOST RAJTATOK A SOR!”

Ezzel a felszólítással indult útjára ezekben a napokban sok ezer röplap,
 hogy mozgósítsa a magyar nők széles rétegeit,
 hogy a gyászos és mégis büszke emlékezés virágaival koszorúzzák hőseink sírjait,
 és hogy ugyanakkor ébresztői legyenek a magyar nők hagyományokban gazdag történelmi hivatásérzetének.

Igen! Most rajtatok a sor, magyar lányok és asszonyok!

A magyar nők már jó néhányszor bebizonyították,

hogy a legválságosabb történelmi helyzetekben is képesek megállni a helyüket.

Büszkén emlékezünk nemzetünk történelmének hőslélekű asszonyaira:

Dobó Katicára, Zrínyi Ilonára és a többiekre.

Az ő utódaikhoz, mai asszonyokhoz szólunk most, akik – biztosan tudjuk ezt –
 nemcsak az elődök nevét érzik, hanem bátor, megalkuvást nem ismerő szellemüket is.

Nehéz, nagyon nehéz történelmi időköt élünk.

A forradalom szép ügyét vérbe fojtották.

Frissen hantolt sírok a város utcáin és terein.

A temetőben fakeresztek hosszú sorok: 15–16 éves legényemberkéék és

többgyermekes családapák nyugvóhelyei.

Sírok! Sírok! Sírok!... Megnyúlt, végtelen temetők... s mennyi sír a romok alatt...

Magyar anyák!

A fiaitok nyugszanak itt!!

Magyar asszonyok!

A férjeitek zsarnokság ellen lázongó lelkiismeretét fojtották örök börtönbe a friss rögök...

Hiába haltak volna meg? Hiába áldozták volna hősi életüket?

Tűrhetjük, hogy az ellenforradalom vádjával bemocskolják őket,

s azt a csodás harcot, amelyre emlékezvén tisztelettel emeli meg kalapját a világ?

Nem, nem, nem!

Magyar anyák! Magyar lányok és asszonyok!

Most rajtatok a sor!

Roppant nagy a ti erőtök!

Még a golyó sem fog Benneteket!

A Ti néma, tiszteletreméltó tüntetéstek fegyverletételre kényszerít

és szent ügyünk iránti tiszteletre szólítja fel még azokat is,

akik képesek fegyvert szegezni az igazság és a nép legszentebb vágyai ellen!

Magyar asszonyok!

Fejezzétek ki bátran, méltóságteljesen a nép akaratát.

Parancsoló bátorsággal és méltósággal.

Kezdjétek most ezzel a tüntetéssel és folytassátok egységes és határozott kiállással, ahányszor csak szükség van erre.

Legyetek szent, igaz ügyünk élharcosai!

Lépjétek most Ti a politikai élet küzdőterére – talán még soha nem volt erre olyan szükség, mint napjainkban!

Neveteket megőrzik a fiuk és unokák és hálás,

könnyes örömmel emlékeznek majd Rátok az eljövendő szabad századok!

MAGYAR NŐK!

AMIKOR AZ ÓRAMUTATÓ 11-ET MUTAT, INDULJATOK A HŐSÖK TERÉRE!

EMLÉKEZZETEK HŐS HALOTTAINKRA!

MINDENKI LEGYEN OTT!

December 5-én az egyetemisták megakadályozták, hogy a kollégiumokból a szovjet egységek elhurcoljanak magyar fiatalokat.

December 6-án Budapest több stratégiai pontján kommunista gyűléseket szerveztek, ahol a kormányt és az MSZMP-t éltették.

A hazafelé tartó munkásokkal összetűzésbe került a tömeg, és az így kialakult tüzharcban hat embert lőttek agyon.

December 8-án Salgótarjánban véres mészárlás volt: a munkástanács vezetőinek letartóztatása miatt tüntető munkásokat

és bányászokat a karhatalom egy előre felállított csapdába csalta és halomra gyilkolta.

50 halott (egy forrás szerint 130) és több mint 80 (150) sebesült lett a sortűz eredménye.

December 12-én újjászervezték az internáló táborokat.

Egy utolsó felkelés volt még a Bosnyák téren, ezt hamar szétverték a pufajkások.

December 15-én elfogták, majd statáriális eljárás keretében történt halálra ítélése után kivégezték

a hivatalos megtorlás első áldozatát: Soltész Józsefet Miskolcon.

Akik emlékeznek:

Ékes Ilona (*Magyar Asszonyok Érdekszövetsége tb. elnöke, országgyűlési képviselő*)

Ferenczy Erika (*író, újságíró, történész – a dokumentumfilm forgatókönyvírója*)

Kínyó Ferenczy Tamás (*rendező – producer*)

Orbán Éva (*'56-os kutató, közíró*)

Wittner Mária (*1956-os halálraítélt, országgyűlési képviselő*)

Az áldozatokra mindig kész asszonyoknak állít emléket **19.00 órakor** kezdődő estjén

„Asszonyszerelmek – asszonysorsok”

című műsorával

Faragó Laura ének- és előadóművész

Ízelítő az estből:

Látom életemet (népdal)

Márai Sándor: Premier

Lakatos Demeter (csángó költő): **Aratás**

Belibe, belibe ... (csángó bölcsődal)

Móricz Zsigmond: A keresztelő

Édesanyám úgy szeretett (népdal)

Wass Albert: Erdélyi gyermekek levele a Jézuskához

Kőműves Kelemenné (népballada)

A két testvér (moldvai csángó népmese)

Szivárvány havasán (népdal)

Nézze, ez a leányom

(*egy bukovinai székely asszony története*)

Júlia szép leány (népballada)

Gyimesi halottsirató (szokásdallam)

Csángó Kyrie (gregorián)

A pünkösdi rózsza (csángó népdal)

A csíksomlyói csoda (*Kóka Rozália gyűjtéséből*)

Három vidám székely mese (*Kóka Rozália gyűjtéséből*)

Egy leányról (*Az első együttthalás*)

Egy legényről (*A leánylopás*)

Egy asszonyról (*A pletykás asszony*)

Háziasszony: **Riczl Etelka** (*a Nemzeti Fórum 1956-os Munkacsoportja titkára*)

Minden érdeklődő Emlékezőt szeretettel várunk!